

Julehistorie

Smu 2011

Den lille togmus
på juleeventyr

Den lille togmus på juleeventyr

I denne julehistorie kommer du til at møde et nyt medlem af jernbaneklubben – nemlig en lille togmus, som i mange år havde holdt til på loftet i den gamle stationsbygning. Her havde musen kunnet følge med i alle de mange spændende ting, som jernbaneklubben altid havde gang i.

I begyndelsen havde musen boet på stationen sammen med sine søskende. Sjovt nok som den eneste musedreng blandt mange musepiger. Men de andre mus i den lille musefamilie, kunne slet ikke holde ud, at der altid var så travlt, og nogle gange også en masse larm. Så de var for længst flyttet til et mere roligt sted. Men den lille togmus var blevet tilbage på stationen. Allerede som helt lille, havde musen nemlig været helt vild med de mange spændende ting, som foregik på stationen, og derfor havde han kaldt sig selv "togmus". Selv om mus bliver betegnet som skadedyr, så havde den lille mus aldrig selv følt sig som et skadedyr. Han kunne i hvert fald aldrig finde på at gnave hul i noget som helst, især fordi han kunne se, hvor godt at jernbaneklubbens medlemmer passede på deres ting. Og så var den gamle station et fantastisk godt spisekammer. Altså ikke inde på selve stationen, men ude på perronen. Her smed passagererne nemlig æbleskrog og bananskræller i skraldespanden, og det var et sandt paradys for en lille mus.

Tidligere havde han boet nede i den kolde kælder. Men da jernbaneklubben for del år siden havde bygget et helt nyt loft på stationen, havde han hurtigt fundet ud af, at det nye loft var dejligt lunt og tørt. Det havde derfor ikke taget mange øjeblikke før han havde flyttet alle sine ting fra kælderen og op på loftet. Det var også på loftet, jernbaneklubben opbevarede alle deres uniformer og kasketter.

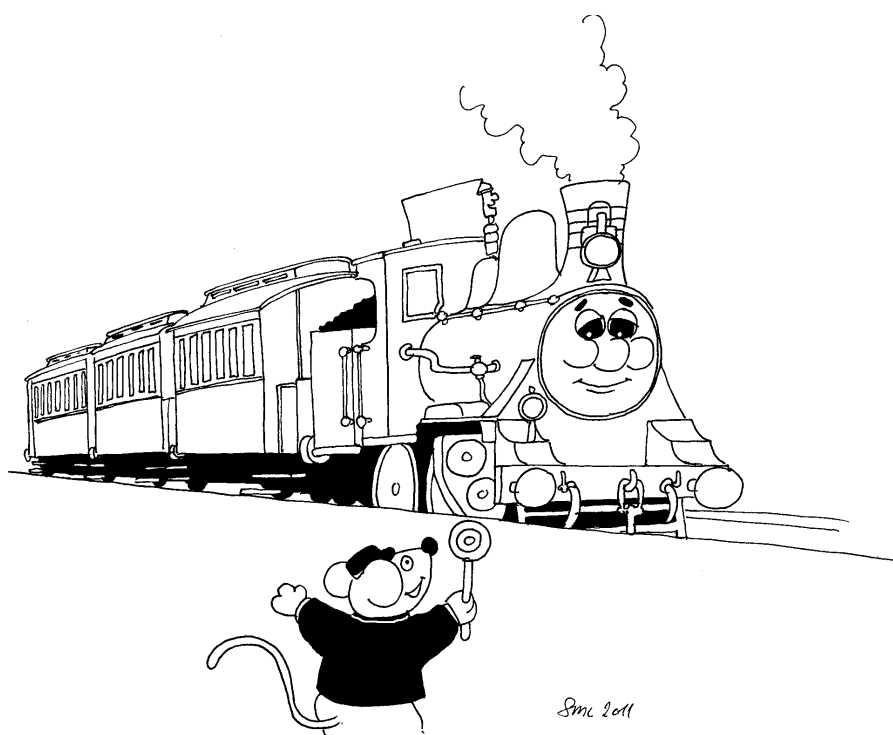
En vinteraften var han gået på opdagelse mellem de mange spændende uniformer på loftet. Pludselig havde han opdaget en lille æske, som han ikke havde set før. Han åbnede derfor nysgerrigt den lille æske, og havde til sin store glæde opdaget en lille bitte uniform, som lå i æsken. Uniformen havde nok engang for mange år siden siddet på en dukke. Men dukken var ikke til at se nogen steder, og jernbaneklubben havde sikkert ikke kunnet nænne at smide den lille uniform ud. Han havde været jublende glad, for uniformen passede perfekt. Til sin store glæde opdagede han, at der i æsken også lå en lille kasket, som passede perfekt til uniformen. Den lille togmus havde efterhånden boet på så længe på stationen at han følte sig som et medlem af jernbaneklubben, og med den lille uniform på, og kasketten på hovedet, følte han sig endelig som en rigtig togmus. Det eneste han manglende var en lille togfløjte. Den første vinter på loftet havde Otto også lavet sig et spejlæg. Altså ikke et rigtigt spejlæg, men sådan en dims, som stationsforstanderen bruger, når han giver afgangssignal til toget. Den kunne nemlig godt minde om et spejlæg, som ligger på en pande, og hver gang der holdt et tog på stationen, så legede togmusen, at det var ham, som gav afgangssignal til toget med sit spejlæg.

Selv om den lille togmus af og til fik besøg af sin familie, så følte han sig alligevel alene, men selv om han nu følte sig som et rigtigt medlem af jernbaneklubben, så turde han ikke give sig til kende. For tænk nu, hvis han i stedet blev jaget ud af stationsbygningen!

Den lille togmus får øje på Skildpadden

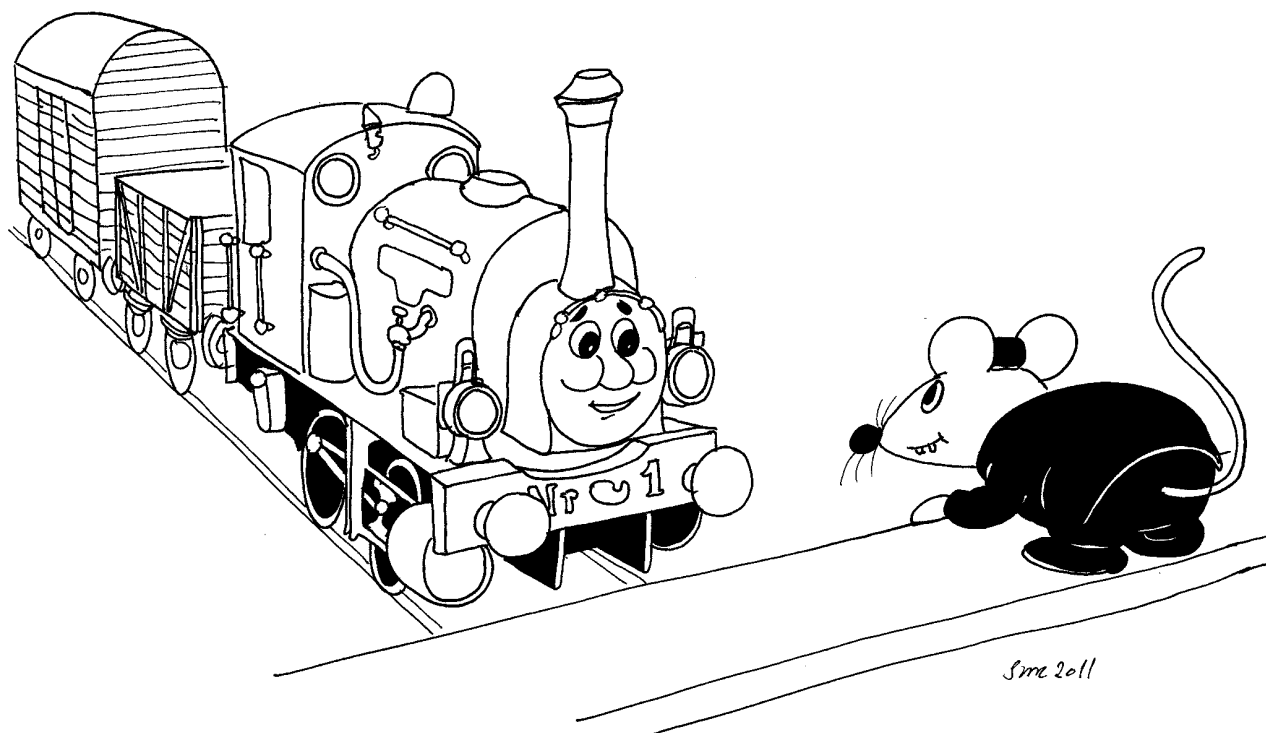
Det var blevet vinter, og den lille togmus hyggede sig på sit loft. Han havde spændt fulgt med hver weekend, hvor jernbaneklubben kørte med glade passagerer fra storbyen, som skulle med juletoget ud i skoven for at fælde deres juletræer. Den lille togmus elskede at se, når damplokomotivet kom dampende ind på stationen, og igen når det med kraftige dampslag forlod stationen med de mange togvogne på slæb.

Den sidste weekend før jul, havde der været ekstra travlt på stationen, da damptoget kom tilbage fra storbyen. For nu skulle damplokomotivet og vognene "puttes i seng" for vinteren. For at være sikre på, at der var plads til alle lokomotiverne og vognene i vognhallen, skulle de placeres rigtigt. Ellers risikerede man, at en vogn eller to måtte overvintre udenfor, og det var der ikke nogen af vognene, som havde lyst til. Derfor var det lidt af et puslespil, før den sidste vogn var på plads.

Den lille togmus havde siddet på en bjælke øverst i vognhallen, og nysgerrigt fulgt med i det hele. Pludselig fik han øje på et lille lokomotiv, som stod i det ene hjørne af vognhallen. Den lille togmus syntes, at lokomotivet så lidt bekendt ud, og så kom han i tanke om, at det måtte være det lille lokomotiv, som jernbaneklubbens medlemmer kærligt kaldte for Skildpadden. Den lille togmus havde længe vidst, at der på stationen var et lokomotiv, som blev kaldt Skildpadden, men han vidste ikke, hvilket lokomotiv det var, og hvorfor lokomotivet blev kaldt for Skildpadden. Men den aften, hvor han sad på bjælken i vognhallen og fik øje på det lille lokomotiv, kunne han pludselig godt forstå, hvorfor det lille lokomotiv blev kaldt Skildpadden. For med sin vandtank placeret oven på kedlen kunne lokomotivet godt minde lidt om en

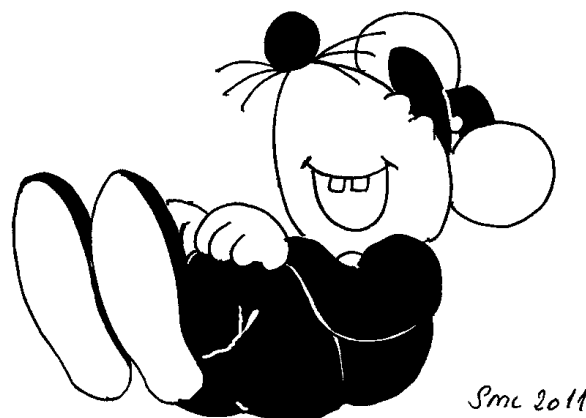
skildpadde. Den lille togmus syntes, at det lille lokomotiv så rigtig rart ud og kunne vældigt godt tænke sig at få en lille snak med den. Men han turde ikke, for tænk hvis det lille lokomotiv heller ikke havde lyst til at se mus på stationen!

To dage efter at alle lokomotiverne og vognene var "puttet i seng", sad Otto igen på sit loft og følte sig ensom. Han kunne så godt tænke sig, at han havde nogen at snakke med, så derfor tog han en beslutning, som kom til at ændre hans liv for altid.

Den lille togmus møder Skildpadden

Det var mørkt udenfor, og den lille togmus sneg sig forsigtigt hen ad loftsbjælken, som han havde gjort så mange gange tidligere. For enden af bjælken sprang han elegant ned på taget af vognhallen, og derefter gled han forsigtig ned ad stålbjælken, som stod ved Skildpadden. Han stoppede først sin glidetur, da han var på højde med Skildpaddens ene puffe. Den lille togmus kunne se, at Skildpadden sov. "Nu gælder det om at være muse musestille," sagde den lille togmus alvorligt til sig selv. Der gik et kort øjeblik, før det gik op for ham, hvad han lige havde sagt. Og så kom han sådan til at grine, at han ikke kunne holde fast på stolpen længere. Med et lille "bump" landede han skrupgrinende på gulvet foran Skildpadden. Han kunne simpelthen ikke holde op med at grine, og der gik selvfølgelig kun et øjeblik, før Skildpadden vågnede af sin søde søvn.

Først kunne Skildpadden ikke forstå, hvad det var, der havde vækket ham. Det lød som en lille grinen, som bare blev ved og ved. Men efterhånden som Skildpadden blev mere vågen, kunne han høre, at stemmen kom nede fra gulvet i vognhallen. Og dér på gulvet, lige foran Skildpadden, lå en lille mus i uniform og vred sig af grin. Skildpadden syntes, at det så så spøjst ud, at det kun varede et øjeblik før han selv stod og skrubgrinede. De grinede begge så meget, at tårerne begyndte at trille ned ad kinderne på dem. Til sidst kunne de bare ikke grine mere, og Skildpadden betragtede i stedet den lille mus, som sad dér på gulvet og kiggede op på ham med store nysgerrige øjne. "Hvem er du?" spurgte Skildpadden smilende til den lille mus. Otto kiggede smilende tilbage på Skildpadden.

Togmusen kiggede smilende tilbage på Skildpadden. "Jeg hedder Togmus", sagde togmusen stolt. "Togmus", sagde Skildpadden, "det lyder mere som noget man er, og ikke noget man hedder". Det kunne togmusen sådan set godt forstå. "Jamen jeg ved faktisk ikke hvad jeg hedder. Der var så mange musebørn da jeg var lille, at min mor og far helt opgave at give os et navn hver. De syntes det var meget lettere bare at kaldes os for Mus", svarede togmusen. "Jamen har du aldrig kunne tænke dig at have et rigtigt navn?", spurgte Skildpadden nysgerrigt. "Joh, det kunne jeg da godt, men så skulle det være et navn, som har noget med jernbaner at gøre", sagde den lille togmus drømmende, "for jeg er bare så glad for alt der har med jernbaner at gøre". De tænkte sig begge om i lang tid, og så fik Skildpadden en ide. "Hvad siger du til at hedde Otto?", spurgte Skildpadden med et glimt i øjet. Togmusen tænkte sig lidt om. "Det lyder da som et pænt navn, men hvorfor lige Otto?", spurgte den lille togmus nysgerrigt. "Joh, ser du", svarede Skildpadden. For rigtigt mange år siden, helt tilbage til den gang hvor jeg første gang satte mine hjul på de danske skinner, da var der en mand, som byggede flotte damplokomotiver til de danske jernbaner, og han hed Otto. Faktisk hed han Otto Busse, og det lyder jo lidt som Otto Musse". Togmusen kiggede beundrende på Skildpadden, for hvor måtte Skildpadden være klog, når den vidste så meget.

Og sådan kom det til, at den lille togmus fremover kaldte sig Otto - togmusen Otto.

Otto møder Skovnissen

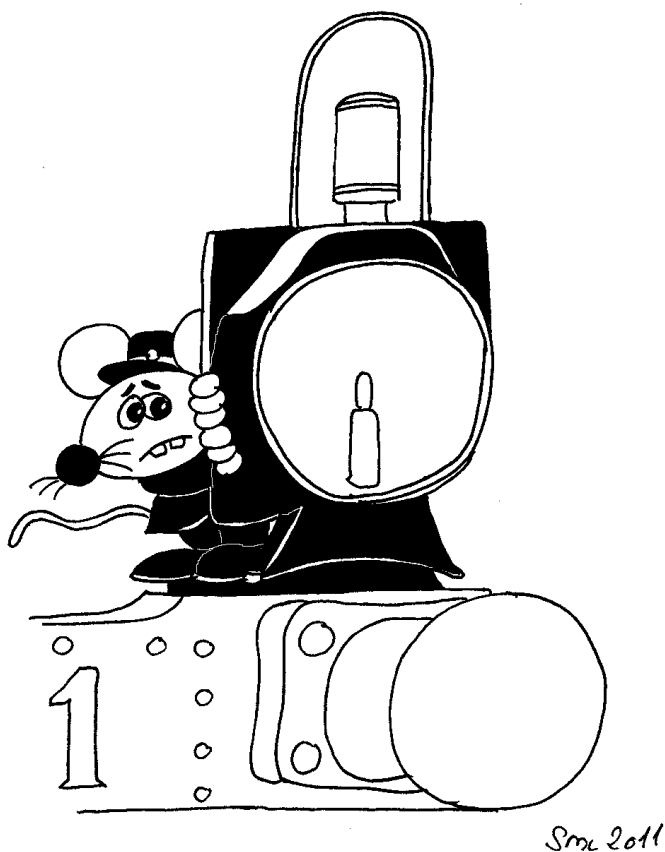
Hver dag kom Otto på besøg hos Skildpadden, og en af de sidste aftener før jul sad Otto på Skildpaddens ene puffer, mens Skildpadden fortalte historier fra den gang, han kørte med kul ved det store gasværk i København. Otto syntes, at Skildpadden fortalte nogle rigtigt spændende historier. De var så opslugt af historien, at de begge gav et forskrækket spjæt, da der pludselig lød et lille knald ved siden af dem. Den lille Otto Togmus gemte sig forskrækket bag Skildpaddens ene lygte, mens Skildpadden i stedet kiggede

overrasket mod det sted, hvorfra knaldet var kommet. Og så lyste Skildpadden op i et stor smil, for lige foran dem stod den lille skovnisse, som Skildpadden så mange gange før havde hjulpet ved juletid.

Egentlig var Skildpadden mest overrasket over, at den lille skovnisse først var kommet her den sidste dag før jul. For de fleste andre gange var Skovnissen kommet meget tidligere og havde bedt skildpadden om dens hjælp. Skovnissen smilede til Skildpadden. "Hej, Skildpadde. Det er da snart længe siden, vi to har hilst på hinanden", sagde Skovnissen glad og fortsatte. "Men det er jo også snart et helt år siden, at vi to var på jagt efter den lille godsvogn Bette Claus". Skildpadden nikkede og huskede historien fra sidste år, hvor Bette Claus var stukket af fra sin plads i haven bag remisen i Rungsted. Bette Claus havde længe været ked af det, og for at muntre ham lidt op havde Skovnissen foreslået, at Bette Claus kunne få lidt humør-pulver. Men ved en fejl havde Bette Claus i stedet fået noget tryllepulver, som fik ham til at svæve. Og så var Bette Claus stukket af til jernbanemuseet i Odense, som han så længe gerne ville besøge. Det havde været en spændende tur. Måske lidt for spændende. Men alt endte jo godt, og Bette Claus fik endda lov til at blive på jernbanemuseet i Odense. "Men hvad bringer dig til Græsted," spurgte Skildpadden spændt og kiggede på Skovnissen. "Jo, ser du," sagde skovnissen. "I år har julemanden været i rigtig god tid, og alle julegaverne har længe ligget klar til at blive delt ud juleaften. Og så var det, julemanden fik en god ide. Der er nemlig mange gamle lokomotiver og togvogne rundt om i Danmark, som for længst er gået på pension. Julemanden er så glad for, at de på hver sin måde bringer glæde hver eneste dag. Og det hvad enten de står stille på et museum eller i en have, og blot vækker minder fra en svundet tid, eller kører rundt med glade passagerer i en jernbaneklub. Derfor syntes julemanden, at alle disse lokomotiver og vogne skulle have en lille julegave. Det skulle ikke nødvendigvis være en stor julegave, men blot noget som kunne vække glæde. For eksempel en kande olie eller en ny rude, hvis den gamle var gået i stykker. Eller måske blot et lille søm eller en skrue, som kunne holde det bræt på plads, som måske var gået løs". Skovnissen kiggede på Skildpadden og var spændt på, hvad han ville sige til det. Men Skildpadden smilede blot tilbage til skovnissen, for han havde jo allerede regnet ud, at julemanden gerne ville have ham til at hjælpe endnu engang. "Vi tager selvfølgelig Kalle Kulvogn med på slæb igen i år. Men hvordan ved julemanden egentlig,

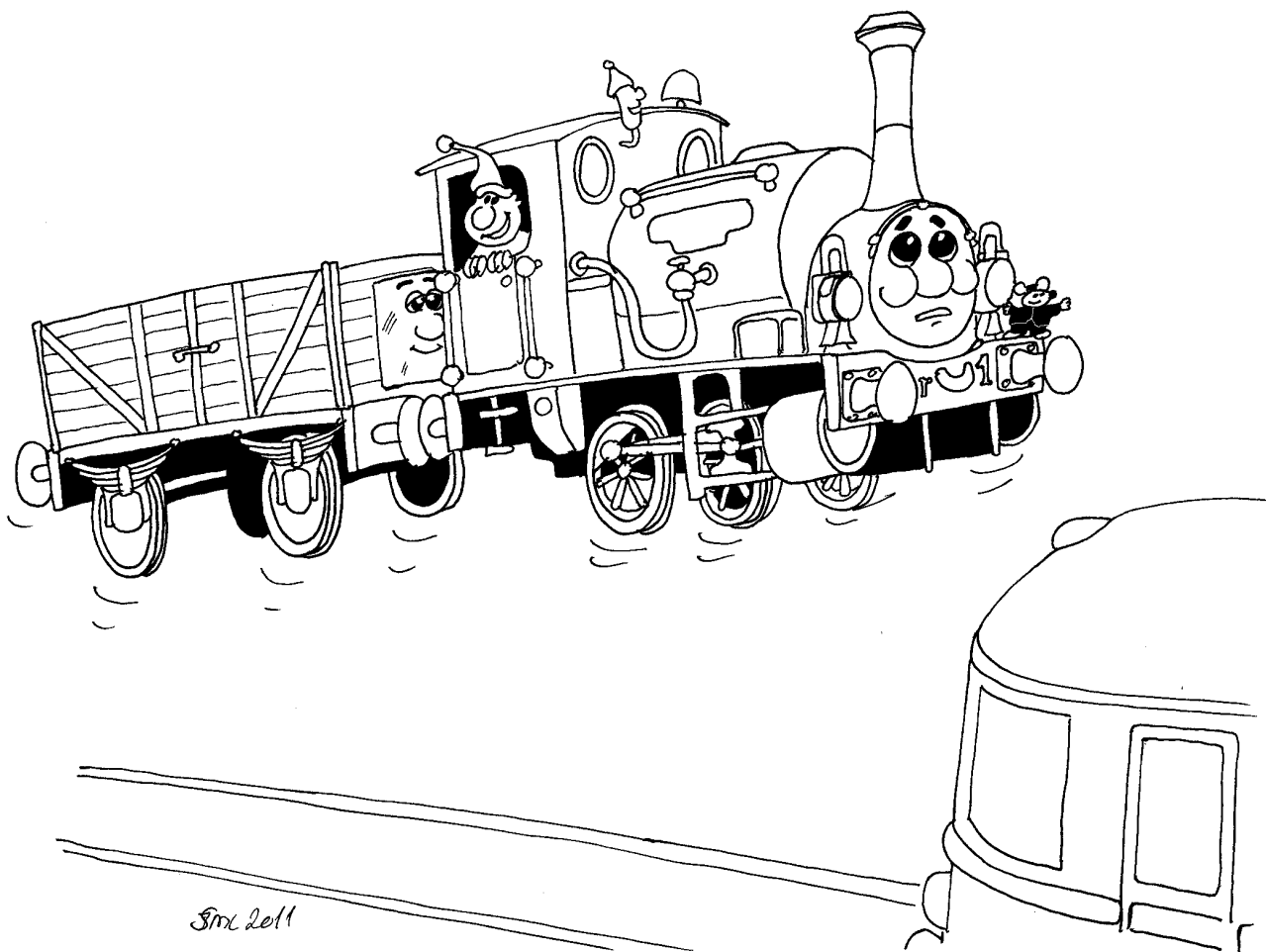
hvem der skal have alle de dejlige gaver?” spurgte Skildpadden nysgerrigt. Der måtte jo stå rigtig mange vogne rundt omkring, som ingen rigtigt kendte til. ”Det er faktisk ikke så svært,” svarede skovnissen. ”Er der nogen, som er gode til at holde styr på gamle lokomotiver og vogne, så er det jernbaneklubberne. De har lange lister, som fortæller, hvor hvert enkelt lokomotiv eller vogn står. Julemanden har været så heldig at få fat på en kopi af de lister. Så det er jeg ikke så nervøs for. Men det jeg mere er nervøs for er, at det kun er mig, som kan dele gaverne ud. For selv om julemanden havde tid til at lave alle disse gaver, så er vi så tæt på juleaften, at der ikke er nogen, der har tid til at hjælpe, så jeg får meget travlt”. Skovnissen sukede og så bedrøvet ud. Der gik et øjeblik, hvor ingen sagde noget, men så klarede Skildpadden op i et smil. ”Men så jeg tror til gengæld, at jeg kender en, som kan hjælpe os. En som hurtigt kan smutte ud af Kalle Kulvogn, aflevere gaven og hurtigt smutte tilbage igen”. Skildpadden holdt en lille pause og fortsatte smilende. ”Jeg synes, at du skal hilse på min nye ven, togmusen Otto”. Mens Skildpadden og skovnissen havde snakket sammen, havde Otto stået og gemt sig bag Skildpaddens ene lygte. Nu stak han forsigtigt sin snude frem bag lygten og kiggede på skovnissen.

Otto syntes, at skovnissen så så rar ud, at han godt turde komme frem. Skovnissen lyste op i smil, da han så Otto, og hans smil blev bredere, da han så, at Otto havde en jernbaneuniform på. ”Ja, så kan jeg godt forstå, at Skildpadden kalder dig for togmusen Otto. Sikken en fin uniform, du har på”, sagde skovnissen venligt og tog Ottos lille pote i sin hånd og hilste på ham. Otto blev hurtigt glad for sin nye ven, og var straks med på ideen med, at han skulle dele julegaver ud sammen med skovnissen. Resten af aftenen planlagde de turen, som skulle foregå allerede næste aften.

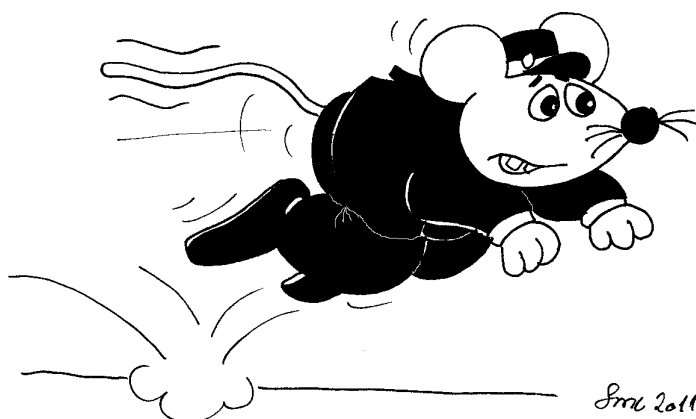
Af sted på tur

Næste aften var Otto og Skildpadden klar til at tage af sted. Heldigvis var Kalle Kulvogn i forvejen koblet til Skildpadden, så da skovnissen dukkede op, manglede de blot at få åbnet portene i vognhallen, så de kunne komme ud. Der var dog lige det lille problem, at de stod allerbagest i vognhallen, og foran dem stod både Carl Oscar, den svenske skinnebus, samt det store diesellokomotiv M 8 - og de var ikke sådan lige at flytte. Så Skildpadden håbede på, at skovnissen havde en god idé til, hvordan de skulle komme ud. Men det havde Skovnissen allerede tænkt på, for lige som sidste år havde han taget sin pose med svævepulver med. "Er alle klar?" råbte Skovnissen til sine venner. Men inden de nåede at svare, hældte Skovnissen en stor håndfuld svævepulver ud over Skildpadden og Kalle Kulvogn. Det må have været noget kraftigt pulver, for med Otto stående foran Skildpaddens ene lygte, steg de hastigt op mod vognhallens loft.

Men Skovnissen vidste præcis, hvad han skulle gøre, for lige inden de røg gennem taget, stoppede de pludselig. Forsigtigt førte Skovnissen dem hen over taget på skinnebussen, Carl Oscar, og diesellokomotivet M 8. Men de snorksov begge to, så de lagde ikke mærke til, hvad der foregik lige over hovedet på dem. Skildpadden og de andre havde fået så god fart på, at var nået næsten hen til portene, da Skovnissen pludselig kom i tanke om, at der var noget, han havde glemt: nemlig at åbne portene! At få gang i Skildpadden og vognene havde ikke været så svært for skovnissen. Men at dem stoppe igen, det var ikke

sådan lige at gøre. Det måtte derfor ende med et ordentligt brag. Men pludselig så skovnissen et eller andet, som hoppede ned fra Skildpadden, og derefter pile hen ad taget på M 8.

Det var Otto, som havde set, hvad der var ved at ske. Otto nåede hen til portene og sprang op på låsen, som han hurtigt løsnede. Heldigvis var portene ikke svære at åbne, og Otto skulle derfor kun lige give dem et lille skub, før de hurtigt sprang op. Det var i sidste øjeblik, for sekundet efter fløj Skildpadden og de to vogne ud gennem portåbningen. I sidste øjeblik sprang Otto op på Kalle Kulvogns ene puffer, og derefter pilede han hen til Skildpadden igen. "Hold da op," sagde Skildpadden. "Det var godt, at du var med ,Otto, for ellers ville jernbaneklubben nok blive sure, hvis vi havde ødelagt portene. Skovnissen, som stod i Skildpaddens førerhus, nikkede bekræftende.

Skildpadden, skovnissen, Otto og Kalle Kulvogn fløj ud i den kølige vinternat på deres lange julegavetur rundt i Danmark.

Gaverne hentes

Det var koldt, men det var jo selvfølgelig også i slutningen af december måned. Otto var glad for, at han havde sin lille uniform på. For på sin plads forrest på Skildpaddens puffer kunne han mærke den kolde decemberluft, og han holdt godt fast på sin kasket, så den ikke blæste af. Skovnissen stod i Skildpaddens førerhus og smilede for sig selv. Han havde jo for længst regnet med, at Skildpadden ville hjælpe julemanden igen i år, og derfor lå gaverne allerede klar i Skovnissens lille hule midt inde i skoven. Skovnissen styrede derfor Skildpadden hen til den lille hule, og inden længe hang de stille midt inde i skoven. "Hvor er din hule?" spurgte Skildpadden nysgerrigt og kiggede ned mellem træerne. Han kunne se en lille lysning mellem træerne, hvor der var en lille bakke, men han kunne ikke se nogen hule. "Det er fordi den er gemt rigtigt godt," sagde Skovnissen. "Hvis folk vidste, hvor jeg boede, så ville der sikkert være mange, som ville komme forbi for at se, hvordan en nissehule ser ud. Og jeg holder så meget af fred og ro," svarede Skovnissen. "Nu skal I bare blive hængende her, mens jeg henter gaverne," sagde skovnissen og hoppede elegant hen i et grantræ, som stod lige uden for Skildpaddens førerhus. Skovnissen gled ned ad grenene, og snart efter stod han på jorden foran sin hule.

"Trylle-rylle-hop, luk dørene op," sagde skovnissen, og langsomt åbnede der sig to store døre i den bakke, som Skildpadden havde set oppe fra toppen af granerne. Inde fra hulen strømmede det ud med et varmt og dejligt lys, som oplyste hele lysningen. Da dørene havde åbnet sig helt, kunne Skildpadden og Otto se en enorm sæk stå midt på gulvet i Skovnissens hule.

Skovnissen stillede sig midt i åbningen og kastede lidt tryllepulver ud over sækken. Ganske langsomt løftede den tunge sæk sig og svævede stille ud af døren. Da bunden af sække var lige over Skovnissen, greb han fat i den og blev selv løftede med op i luften. "Trylle-rylle-ri, luk dørene i," sagde Skovnissen, og de store døre til hulen lukkede sig langsomt i. Skovnissen styrede behændigt den store gavesæk ind over godsvognen og hoppede selv hen i Skildpaddens førerhus. "Nu mangler vi bare at få gaverne ned i bunden af Kalle Kulvogn", sagde skovnissen, og kastede en håndfuld anti-tryllepulver ud over sækken - og med et "bump" landede den store gave sæk på brædder i bunden af Kalle Kulvogn. "Så er vi klar," sagde skovnissen. "Lad os så komme af sted."

De første gaver afleveres

Skovnissen stod i førerrummet på Skildpadden og fandt det første sted på listen, hvor der skulle deles gaver ud. Det var en veterantogsklub langt ovre i Jylland, så skovnissen satte gevaldigt fut i Skildpadden. "Det bliver en lang tur," sagde skovnissen til Skildpadden og Otto. "Listen er desværre skrevet i alfabetisk orden, så vi kommer til at flyve på kryds og tværs af Danmark. Men hvis julemanden kan dele gaver ud til alle børn i hele verden på én og samme nat, mon så ikke vi kan nå at dele gaver ud ligeså hurtigt?" spurgte Skovnissen. Skildpadden og Otto nikkede bekræftende, men de havde alligevel deres tvivl. Dog, kort tid efter svævede de over remisen i en lille jysk by ved navn Mariager. "Lad os så se," sagde Skovnissen og trak sin lange liste frem. "Her står for eksempel, at en af vognene skal have en ny rude. Den gamle er gået i stykker, og det regner derfor ind." Skovnissen fandt hurtigt gaven frem i den store julegavesæk, og sammen med Otto smuttede de af sted med gaverne. Skovnissen bar ruden, for en rude var alligevel for tung for en lille togmus. Otto havde fået til opgave at aflevere en ny kæde til fløjten til et af lokomotiverne, fordi den gamle kæde var knækket, og snart efter sad der nok så flot en ny kæde i fløjten.

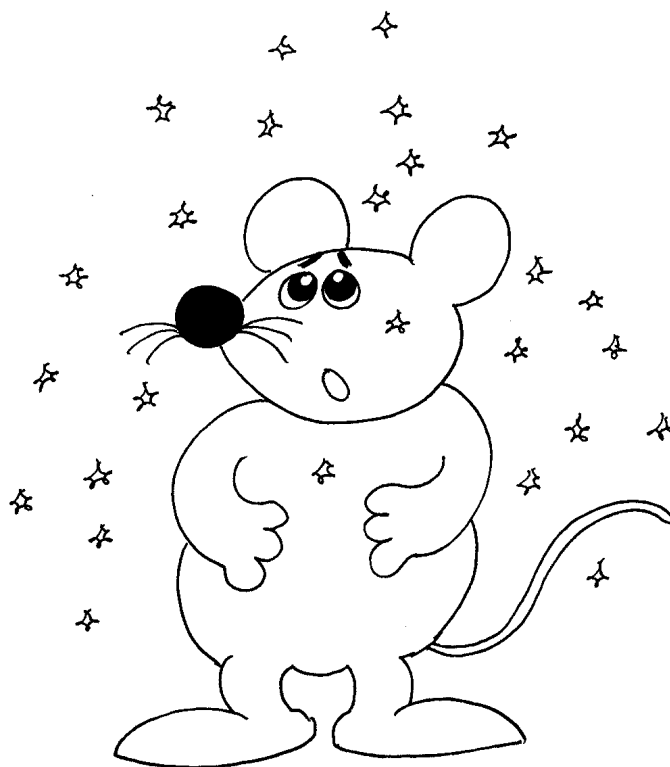
Kort tid efter var Skovnissen og Otto tilbage i førerhuset hos Skildpadden, og Otto spurgte, hvor de nu skulle hen. Skovnissen kiggede på listen og sagde: "Nu skal vi en tur til et lille sommerhus, eller en sommertogvogn, må jeg vist hellere kalde den," sagde Skovnissen". Den togvogn vi skal besøge, blev nemlig

for mange år siden købt af en mand og hans kone, som ville bruge togvognen som et sommerhus. De har i mange år været glade for vognen. Men de er nu så gamle, at de ikke længere tør stå på en stige for at reparere på taget. Desværre er det ene hjørne af taget gået løs, og hvis ikke det snart bliver repareret, går der ikke lang tid før, vind og vejr har ødelagt taget." Skovnissen lagde listen til side, og satte gang i Skildpadden igen. Hurtigt gik det nu fra Mariager til Fyn, og ikke så længe efter hang de over det lille sommerhus. De kunne tydeligt se, at det var galt med tagpappet i det ene hjørne af taget. Hvis ikke de gjorde noget med det samme, ville taget sikkert ikke overleve vinteren. "Der skal ikke så meget til", sagde Skovnissen. "En gang tjære og et søm til at holde taget på plads skulle klare det." Skovnissen fandt hurtigt en tjærebøtte i den store gavesæk, mens Otto brugte et øjeblik mere på, at finde et søm og en hammer. "Kan du ikke se, om der også er en pensel i sækken, så vi kan komme noget tjære under tagpappet?" spurgte skovnissen. Men lige meget hvor meget Otto ledte, så var der ingen pensel at finde. "Øv, det var ikke så godt!" sagde Skovnissen. "Der skulle meget gerne lidt tjære under tagpappet for at det kan klistre fast, så hvad gør vi nu?" spurgte Skovnissen og så ked ud af det." De tænkte sig om et lille stykke tid, og så lyste Otto op i et smil: "Jeg ved, hvad vi gør", sagde Otto glædestrålende. Til de andres store undren, tog Otto sin uniform og kasket af, og inden de andre nåede at sige noget, hoppede Otto op i tjærebøtten.

Han svømmede lidt rundt, og hoppede derefter op af bøtten og ned på taget af togvognen. Der pilede han ind under tagpappet og brugte sig selv som en lille pensel. Snart efter var der kommet så meget tjære under tagpappet, at det nok skulle klæbe sig fast til taget. Men for en sikkerheds skyld bankede Skovnissen alligevel et søm i tagpappet, så det sad helt fast, mens Otto hoppede tilbage i Skildpaddens førerhus. Skovnissen kiggede på Otto og sagde, at nu behøvede han ikke at tage sin sorte uniform på igen, for man kunne alligevel ikke se forskel. Men for at Otto ikke skulle sætte sorte fødder i hele Skildpaddens førerhus tog Skovnissen en lille pose med specielt pulver frem, og hældte lidt af det over Otto. Og "Pling", så var Otto en ren mus igen. "Hold da op," sagde Otto. "Var det noget specielt rens-tryllepulver du havde i

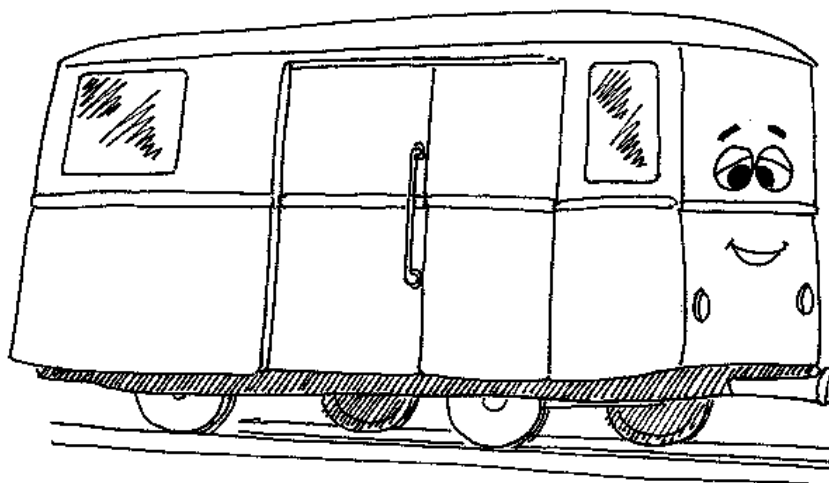
posen?" spurgte han med store nysgerrige øjne. "Næh," sagde Skovnissen med et lumsk grin. "Det var ganske almindeligt vaskepulver!"

Mange gange den nat fløj de fire venner, Skovnissen, Skildpadden, Kalle Kulvogn og Otto, frem og tilbage over Danmark og afleverede gaverne fra julemanden. Gavesækken var efterhånden også blevet noget slap, og man kunne se, at det ikke kunne vare længe, før den sidste gave var afleveret. Mange gange den nat havde Otto og Skovnissen aflevere gaver, og hver gang var en vogn eller et lokomotiv blevet jublende glad for den lille gave, de modtog.

Den sidste gave skal afleveres

"Så venner!" sagde Skovnissen. "Så er vi nået til de allersidste gave, og det er blandt andet til en skinnebus som hedder Sm 14." Skildpadden og Otto var efterhånden også blevet noget trætte af al den faren frem og tilbage over Danmark. Selv Kalle Kulvogn, som var vant til at køre rundt med ladet fyldt med kul, var efterhånden også blevet noget træk. Så de var glade for, at de var nået til den sidste gave. "Hvor var det egentligt, at de sidste gaver skulle afleveres?" spurgte Skildpadden og Otto nysgerrigt i munden på hinanden. "Tja, det er lidt pudsigt," svarede skovnissen. "I papirerne står der, at det er i Skælskør, og at skinnebussen står sammen med sin ven som er en rumpeged". Skovnissen lignede et stort spørgsmålstegn. "Hvad er en rumpeged?" spurgte han nysgerrigt, og kiggede på de andre. "Det ved jeg faktisk godt," svarede Skildpadden. "Det er en lille pakvogn, som man før hen kobede sammen med skinnebussen. I den lille vogn kunne man så for eksempel have store pakker og kufferter med. Men fordi vognen var så lille, og så så spøjs ud, når den fulgte efter skinnebussen, så kaldte man den kærligt for en "rumpeged". Skovnissen smilede for sig selv, for han syntes at "rumpeged" var sådan et sjovt ord.

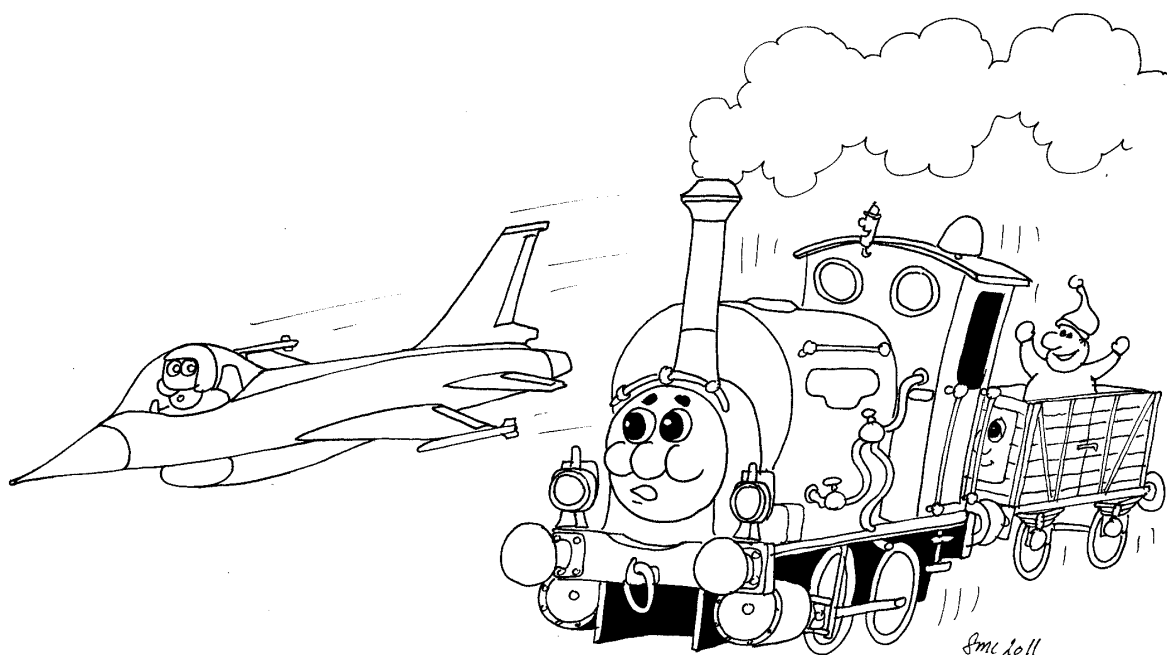
"Nå," sagde skovnissen, så lad os da komme af sted og hilse på skinnebussen og dens ven rumpegeden." Skovnissen skulle lige til at lægge listen til side, da han bemærkede noget underligt på listen. Ved siden af navnet på byen, hvor de nu skulle hen, stod der nogle spørgsmålstegn ud for skinnebussen SM14. Gad vide, hvad det betyder?" tænkte Skovnissen undrende, men blev enig med sig selv om, at det ville de sikkert finde ud af, når de kom frem. "Nåh," sagde skovnissen, "lad os hellere få lidt fart på, så vi kan komme hjem til vores dejlige lune vognhal igen. De fire venner gjorde klar til den sidste tur og satte af sted mod Skælskør.

Hvor er skinnebussen?

Turen tilbage over Storebælt var meget smuk, for det var måneskin. Lysene fra Storebæltbroen lyste som små pærer på et juletræ.

Ligesom alle de andre gange, hvor Skildpadden og skovnissen havde været på tur sammen, var der aldrig nogen, som havde lagt mærke til dem, når de fløj rundt. Men det var nu ikke helt rigtigt, for allerførste gang, de havde været på tur sammen for at hjælpe julemanden, havde skovnissen glemt at hælde usynlighedspulver ud over dem. Derfor var de blevet set af en pilot i en jetjager, som var sendt op for at undersøge, hvad det var for noget underligt noget, som fløj rundt over Danmark. Først havde piloten ikke troet sine egne øjne, og da piloten skulle til at melde over radioen, hvad han så, så havde skovnissen hældt usynlighedspulver ud over dem, så de pludselig ikke kunne ses mere. Lige siden den gang, havde Skovnissen altid husket at hælde usynlighedspulver ud over dem, så de ikke vakte opsigt.

Snart efter hang de fire venner over remisen i Skælskør, og Skovnissen og Otto hoppede ned på jorden foran den. Med sig havde de gaver til vognene og lokomotiverne i remisen.

To af gaverne var et nyt navneskilt til skinnebussen SM14, og et nyt håndtag til rumpegeden, for begge dele var forsvundet for længe siden. Med gaver i hænderne smuttede de begge ind ad en dør i siden af porten og begyndte at dele gaver ud.

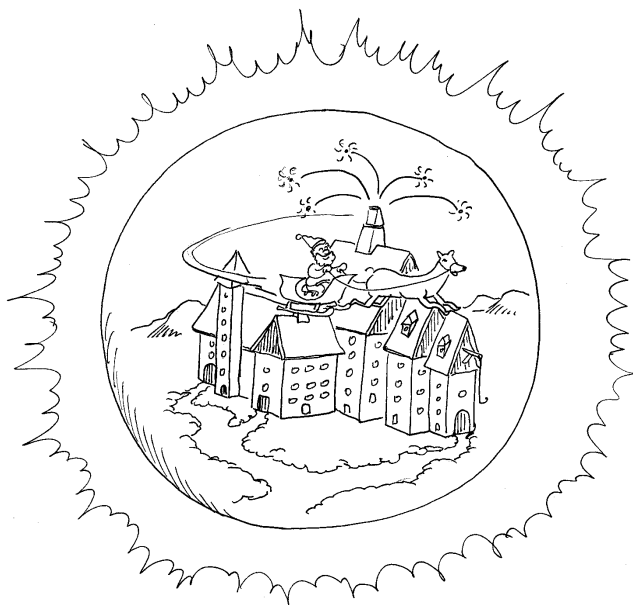

Der var efterhånden gået lang tid og skovnissen og Otto var endnu ikke dukket op. Skildpadden og Kalle Kulvogn var begyndt at savne deres to venner, da de endelig dukkede op – men med to gaver i hænderne. "Vi kunne ikke finde skinnebussen SM 14 og heller ikke rumpegeden," sagde Skovnissen og Otto i munden på hinanden. "Vi ledte overalt, men de var der bare ikke." Både Skovnissen og Otto så bedrøvede ud. "Det er nok derfor, der stod nogle spørgsmålstegn ud for byens navn," tænkte Skovnissen ved sig selv. "Det er nok, fordi skinnebussen engang har været i remisen, men ikke længere er der. Gad vide, hvor den så er henne?" tænkte Skovnissen bedrøvet. Men der var ikke meget de fire venner kunne gøre, og slukøret satte de kursen mod Græsted.

Alle de andre lokomotiver og vogne sov nok så sødt, da de fire venner igen var tilbage i vognhallen.

Lige inden de tre sagde farvel til Skovnissen, sagde han til Skildpadden, at hvis de havde brug for hjælp, så skulle Skildpadden blot slå tre små slag på den lille glaskugle. Først forstod Skildpadden ikke, hvad Skovnissen mente, men så kom han i tanke om, at første gang Skildpadden og Skovnissen havde hjulpet julemanden, så havde julemanden som tak foræret Skildpadden en lille glaskugle med en model af julemandens slot. Hvis Skildpadden nogensinde fik brug for hjælp, så skulle han blot slå tre små slag på glaskuglen, så ville Skovnissen være der som en mis.

Det var tre bedrøvede venner, som sagde farvel til Skovnissen, som tog tilbage til nissehulen ude i skoven.

Otto får besøg

Det var langt oppe ad formiddagen den næste dag, før de tre venner vågnede. Otto blev liggende lidt i sengen, inden han tog sig sammen og gik ned i vognhallen til de Skildpadden og Kalle Kulvogn. Ingen af dem kunne lade være med at tænke på nattens oplevelser. Det, der skulle have været en god slutning på en lang nat, var i stedet endt sørgeligt. Oppe i Kalle Kulvogn lå julemandens sæk, og i den lå de to sidste gaver, som de ikke havde kunnet aflevere. Det var, ligesom de ikke rigtigt havde lyst til at tale sammen, og det endte med, at Otto gik op til sig selv igen. Han ventede alligevel besøg, så han kunne lige så godt rydde lidt op, inden gæsterne kom. Det var Ottos familie, som kom på besøg. Det gjorde de hver jul, og i år var ingen

undtagelse. Det var ikke så ofte, at Otto så sin familie, og indtil i går havde han faktisk glædet sig til, at de skulle komme, men det var ligesom om, at glæden nu var borte.

Lige efter at Otto var gået op til sig selv, faldt Skildpadden i søvn. Det var en urolig søvn, og Skildpadden drømte, at han fløj rundt om natten for sig selv og ledte efter skinnebusen og rumpegeden. Det var, som om der var nogen, som råbte hans navn, men hver gang han fløj efter lyden, blev hans navn råbt fra et andet sted. Det var så livagtigt, at Skildpadden vågnede med et spjæt. "Pyh," sagde Skildpadden for sig selv, "det var godt jeg vågnede, for den var da vel nok en livagtig drøm." Der gik et lille øjeblik, før det gik op for Skildpadden, at der faktisk var nogen, som råbte hans navn. "Skildpadde, Skildpadde, vågn op". Og nu var Skildpadden pludselig lysvågen. Han kiggede ned og opdagede, at det var Otto, som stod og kaldte på ham.

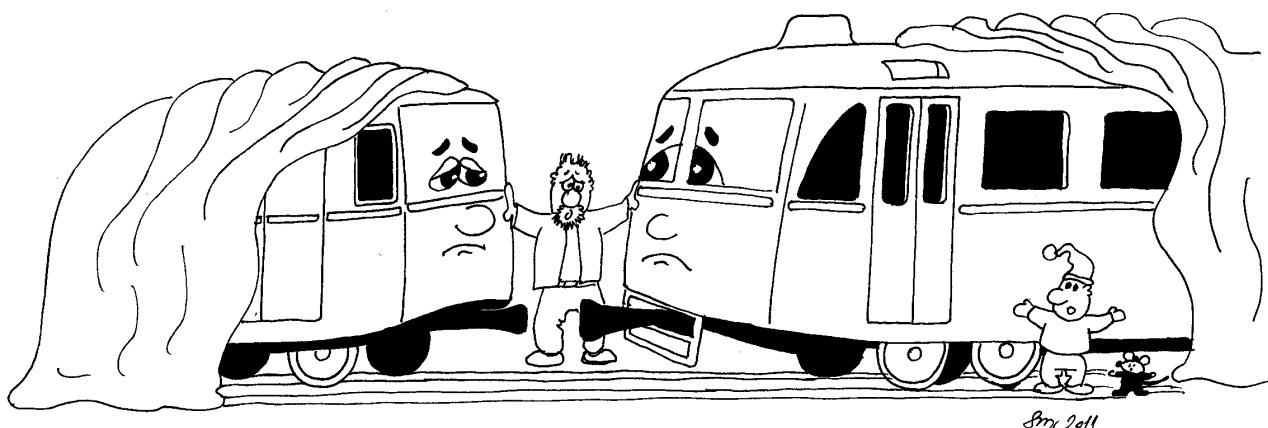

"Skildpadde, jeg har fantastiske nyder, og nu skal du bare høre!" sagde Otto glædestrålende og fortsatte. "Min mor og far er kommet på besøg, og jeg fortalte om vores julegavetur i nat. Først ville de ikke rigtigt tro på mig, men jeg plejer ikke at fortælle løgnehistorier. Jeg fortalte dem, at vi havde været rundt i hele Danmark med julegaver, og at vi desværre ikke fik afleveret de sidste gaver, da vi nåede til remisen i Skælskør, selv om vi ledte overalt. Så siger min mor pludselig, at NU troede hun rigtigt på mig. Og så fortalte hun hvorfor. De er nemlig lige flyttet ind i togremisen i Skælskør, og lige præcis i nat havde der været et forfærdeligt spektakel i remisen. Det var, som om der var nogen, der løb rundt og ledte efter et eller andet, men efter et stykke tid var der igen blevet roligt i remisen. Hun var slet ikke klar over, at det var mig og Skovnissen, som havde ledt efter skinnebusen og rumpegeden. Jeg fortalte derfor min mor og far, at vi havde ledt efter en skinnebus og en rumpeged, men at vi ikke havde kunnet finde den. Og ved du så, hvad min mor sagde?" spurgte Otto og kiggede på Skildpadden med store glade øjne. Det vidste Skildpadden jo ikke, men var meget spændt på fortsættelsen af Ottos historie. "Jo," sagde Otto. "Hun fortalte, at under en meget stor grøn presenning helt bagest i remisen stod den skinnebus og rumpeged, som vi ledte efter. Den havde stået der i så mange år, at den sikkert var blevet glemt for længe siden." Skildpadden kunne næste ikke tro, hvad Otto fortalte, men han blev så glad, at han syntes, at de straks måtte fortælle det til Skovnissen. "Skynd dig ind i mit førerhus og hent glaskuglen," sagde Skildpadden til Otto. Otto hoppede straks op i Skildpaddens førerhus og fandt snart efter glaskuglen. "Nu skal du bare

banke tre gange på glaskuglen.” Otto gjorde, som Skildepadden havde sagt, og et øjeblik efter stod Skovnissen foran dem. Hurtigt fortalte de Skovnissen om den glædelige nyhed, og de blev enige om, at de hurtigst muligt måtte komme af sted, også selvom det var højlys dag. De måtte bare sikre sig, at de ikke blev set. Hurtigt hældte Skovnissen usynlighedspulver ud over de tre venner, og et øjeblik efter var de taget af sted.

En lykkelig slutning

Ikke så længe efter var de nået til Skælskør. Otto og Skovnissen hoppede hurtigt ned på jorden med gaverne i hænderne og skyndte sig ind i remisen. Ganske rigtigt. Allerbagest i remisen var der en stor grøn presenning. Hurtigt kravlede de ind under presenningen, og dér fandt de skinnebussen SM 14 og rumpegeden. De afleverede hurtigt gaverne, men brugte også tid til at kigge lidt rundt. De kunne godt se, at skinnebussen SM 14 manglede sit navneskilt, og at rumpegeden manglede et dørhåndtag. Men de så også, at de begge to manglede mange andre ting. Der skulle bruges rigtigt meget tid, før skinnebussen og rumpegeden kom ud at køre igen. Skovnissen og Otto skulle lige til at gøre klar til at kravle ud under presenningen igen, da de opdagede, at presenningen pludselig blev fjernet, og der blev meget lyst. Hurtigt gemte Skovnissen og Otto sig, for der var ingen grund til at gøre nogen forskrækket. De kiggede forsigtigt frem fra deres skjul og opdagede, at det var en nydelig ung mand med skæg, som havde fjernet presenningen.

Han stod et øjeblik og kiggede bedrøvet på skinnebussen SM 14 og rumpegeden. ”Stakkels I to gamle venner,” sagde han til dem og fortsatte. ”For mange år siden købte jeg jer, fordi jeg syntes, at det var synd, I bare stod uden for remisen og blev i mere og mere dårlig stand. Jeg troede, at jeg på et tidspunkt fik tid og råd til at sætte jer i stand. Men jeg har desværre måttet indse, at det nok ikke nytter noget. Tiden har jeg ikke, og pengene slår heller ikke til.” Den pæne mand kiggede igen bedrøvet på skinnebussen SM 14 og rumpegeden. ”Men ved I hvad, kære venner?” fortsatte den nydelige mand. ”Jeg har taget den tunge beslutning at forære jer væk.” Langt oppe i Nordsjælland er der en veterantogsklub, som i forvejen har en skinnebus magen til dig Sm 14, og den hedder Sm 13. Veterantogsklubben mangler måske og tid og penge, men jeg ved, at der er større chance for, at de på et tidspunkt får tid og råd til at sætte jer i stand, end at jeg får det. Om nogle dage kommer der nogle fra jernbaneklubben for at hilse på jer, og jeg er sikker på, at I begge vil få det trygt og godt hos dem.” Den pæne mand lagde forsigtigt presenningen på plads igen og forlod remisen. Det varede et kort øjeblik, før Skovnissen og Otto listede frem igen. De kunne næsten ikke

tro deres egne ører, og de kunne næsten ikke vente med at fortælle Skildpadden og Kalle Kulvogn om den glade nyhed. Hurtigt smuttede de ud ad remisen og hoppede op i førerhuset hos Skildpadden.

Hele vejen hjem til Græsted måtte Skovnissen og Otto igen og igen fortælle om det, der var sket i remisen i Skælskør, og det var fire meget glade og tilfredse venner som igen kunne sætte hjul, fødder og poter i vognhallen i Græsted.

En hilsen fra julemanden

Dagen efter var det juleaften, og de tre venner hyggede sig i vognhallen, da de pludselig hørte et højt knald. Foran dem så de til deres store glæde deres ven Skovnissen. "Vi troede du var taget op til julemanden for at holde julefest," sagde Skildpadden og kiggede smilende på Skovnisse. "Det skal jeg også," svarede Skovnissen. "Men jeg lovede julemanden, at jeg først ville kigge forbi og ønske jer en rigtig glædelig jul, og aflevere dem her til jer." Skovnissen trådte til side og afslørede tre gaver bag sig. "Men husk, I først må åbne dem i aften," sagde Skovnissen, med et glimt i øjet, til sine tre venner. Og ligeså hurtigt som Skovnissen var dukket op, ligeså hurtigt var han forsvundet igen. De tre venner kunne næsten ikke vente med at åbne gaverne

Som de havde lovet Skovnissen, ventede de selvfølgelig med at åbne gaverne til senere på aftenen. Men da de første stjerner dukkede frem på aftenhimmelen, kunne de ikke vente længere, og åbnede derfor gaverne. Til Kalle Kulvogn var der en kæmpe pakke, og inden i var der en stor bønne vaskepulver, så han kunne holde sig fin og ren et helt år. Til Skildpadden var der også en kæmpe pakke, og inden i fandt han en masse dåser med pudsemiddel, så også han havde nok til mange år. Men til Otto var der kun en lille pakke. Det var derfor med en vis spænding, at han åbnede sin gave fra julemanden. Men hvis pakken var lille, så var glæden så meget desto større for Otto. For inden i pakke fra julemanden, lå den flotteste lille togfløjte, man kunne tænke sig.

Rigtig glædelig jul fra
Skildpadden, togmusen Otto, Skovnissen og
Kalle Kulvogn

